

[Lønger]

Justitsministeren har, så vidt jeg har forstået, bebudet en vejledning i god forvaltningsskik, og udkastet til denne vejledning kunne vi jo passende se under den videre sagsbehandling.

Med hensyn til offentlighedsloven er der sket endnu flere ændringer, hvoraf de fleste er til det bedre. Det gælder inddragelsen af elforsynings-, naturgasforsynings- og fjernvarmevirksomheder. Vi mangler telefonselskaberne, men o.k., det er et fremskridt, at de andre er kommet med. Det gælder pligten til at gøre notat om alle oplysninger, ikke bare om væsentlige oplysninger af betydning for en sags udfald. Det gælder offentligheden omkring skuffecirkulærer; det har været nødvendigt i lang tid. Det gælder også retten til indsigt i sygejournaler og det regelkompleks, der er dér, og i internt arbejdsmateriale.

Vi har en vis forståelse for, at der må etableres en overgangsordning, men er nu nok mere af den opfattelse, at overgangsordningen er nødvendig, mere fordi, som det så smukt hedder, dokumenterne er affattet ud fra en forudsætning om, at dokumenterne kun har været til intern brug, end det egentlig er på grund af tekniske betegnelser og forkortelser. Jeg har selv oplevet journaler, hvor der f.eks. står om en familie, at moderen er en sjuske, og at faderen er fordrunken. Den slags bliver vi forhåbentlig fri for i fremtiden. Alene af den grund er det en god ting, at det offentlige må leve med en risiko for, at borgerne kigger dem i kortene. Så er det såmænd af mindre betydning, om denne bestemmelse bliver brugt i stort omfang eller ej. Det vil have stor forebyggende virkning, at risikoen er der.

Det var alt sammen fremskridt, men der er også et enkelt tilbageskridt – ikke i forhold til den nuværende lovgivning, men i forhold til tidligere forslag. Jeg tænker på postlisterne, som ministeren vil tage ud med den begrundelse, at pressen alligevel ikke interesserer sig for dem. Det kan ministeren såmænd godt bilde os ind – der kunne skrives tykke bøger om det, pressen ikke interesserer sig for – men i forbindelse med fastlæggelsen af borgernes rettigheder er det en dårlig begrundelse. Vi kan jo ikke bare tage de rettigheder ud, som pressen ikke interesserer sig for. Det kunne blive en ordentlig stak. Man kunne måske snarere overveje det på den måde, at den tekniske udvikling på det område løber

så hurtigt, at postlister måske meget snart kan skrives ud helt automatisk som et biprodukt af den almindelige journalisering, så det er tvivlsomt, om det faktisk er et ekstraarbejde at udarbejde dem.

Vi er heller ikke tilfredse med, at forslaget om ansøgerlister er frafaldet. Det var et af de punkter, vi roste det tidligere udkast for. Vi synes i særdeleshed, det er alvorligt, at der nu lægges op til, at ansøgerlister i tjenestemandssager skal indskrænkes. Argumentet om, at det holder potentielle ansøgere tilbage, kan vi ikke købe. Vi synes, der er et modsatrettet hensyn, som for os vejer tungere, nemlig at offentlighed og delvis offentlighed omkring disse forhold er en beskyttelse mod nepotisme, fordi det bliver muligt at se, om kvalificerede ansøgere forbigås af usaglige grunde, f.eks. på grund af partiilhørsforhold eller i øvrigt af holdningsmæssige grunde. En sådan risiko for afsløring har utvivlsomt en forebyggende virkning.

Forslaget om at ændre straffelovens tavshedspligtsbestemmelser indebærer ikke nødvendigvis nogen ændring. Svagheden er de enkelte bestemmelsers uklare grænsedragninger, hvor det i alt for vidt omfang overlades til domstolene at lægge en linje. Det kan indimellem være nødvendigt, naturligvis, når det angår udmålingen af en straf, men det er uheldigt, når det overlades til domstolene at fastlægge, hvad der er lovligt, og hvad der er ulovligt. Det betyder, alt andet lige, at lovtæksten bliver en dårlig rettesnor for den offentlige forvaltning. Det er for svært at se, hvad man skal rette sig efter, og hvad man ikke skal rette sig efter. Derfor kunne vi godt ønske os en klarere afgrænsning på disse områder i forbindelse med selve lovgivningen.

Hensynet til den enkelte borgers private og personlige forhold skal veje meget tungt. Efter vores mening må oplysninger om borgeren være omgærdet med den størst tænkelige tavshedspligt. Det er vores indtryk, at når kommunale og statslige myndigheder virkelig viser, at de har forstået forpligtelsen til tavshed, så er det især, når det gælder hensynet til erhvervslivet, også selv om enkelte borgere eller miljøet lider under det. Blot simple oplysninger om, hvad vi spiser og indånder eller bader og svømmer i, er det mange steder helt umuligt at få. Det lægger dette forslag op til at det fortsat skal være.